

πορικὰ πλοῖά των, ὅταν δὲν ἔχουν πρᾶγμα τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄρθρ. 120. Δέχονται ὅλους τοὺς ἀδικημένους ξένους, καὶ ὅλους τοὺς ἐξωρισμένους ἀπὸ τὴν πατρίδα των δι' αἰτίαν τῆς ἐλευθερίας. Ἀπαρνοῦνται καὶ δὲν δίδουν ὑποδοχὴν καὶ περιποιήσιν εἰς τοὺς τυράννους.

Ἄρθρ. 121. Δὲν κάνουν ποτὲ εἰρήνην μὲ ἓνα ἐχθρὸν ὅπου κατακρατεῖ τὸν ἑλληνικὸν τόπον.

Περὶ ἐγγυήσεως καὶ βεβαιότητος τῶν δικαίων τούτων.

Ἄρθρ. 122. Ἡ νομοθετικὴ διοίκησις βεβαιοῖ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, Τούρκους, Ἀρμένιδες τὴν ἰσοτιμίαν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν συγυρότητα¹⁾, τὴν ἐξουσίαν τῶν ὑποστατικῶν ἐκάστου, τὰ δημόσια χρέη ὅπου ἤθελε γένουν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐλευθερίαν ὅλων τῶν θρησκειῶν, μίαν κοινὴν ἀνατροφὴν, δημοσίους συνδρομας ἐκεῖ ὅπου ἀνέκουν, τὴν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας, τὸ δίκαιον τοῦ νὰ διδῇ ἕκαστος ἀναφορὰν καὶ νὰ προσκλαυθῇ, τὸ δίκαιον τοῦ συναθροίζεσθαι εἰς δημοσίους συντροφίας, καὶ τελευταῖον τὴν ἀπόλαυσιν ὅλων τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄρθρ. 123. Ἡ ἑλληνικὴ δημοκρατία τιμᾷ τὴν πρᾶύτητα, τὴν ἀνδρίαν, τὸ γηρατεῖον, τὴν νῆκην φιλοστοργίαν, τὴν δυστυχίαν· αὐτὴ βάνει τὴν παρακαταθήκην τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς διοικήσεως ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον φύλαξιν ὅλων τῶν ἐναρέτων φιλελευθέρων ἀνδρῶν, ὅπου διὰ νὰ μὴν ὑποκύψουν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας, ἐνηγκαλίσθησαν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν, καὶ ἄρματωμένοι ὤμωσαν αἰώνιον πόλεμον κατὰ τῶν τυράννων.

Ἄρθρ. 124. Ἡ κήρυξις τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ νομοθετικὴ αὐτὴ πρᾶξις νὰ χαραχθῇ ἐπάνω εἰς χαλκίνας πλάκας, καὶ νὰ στέκεται εἰς τὸν τόπον τῆς συναθροίσεως τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος· νὰ γένουν τοιαῦτα ἀντίτυπα, καὶ

νὰ στηθοῦν εἰς ὅλας τὰς πόλεις, χώρας καὶ χωρία τῆς δημοκρατίας, εἰς τὰ μεσοχώρια, ὅπου κάθε ὥραν νὰ βλέπῃ κάθε πολίτης εἰς τί συνίσταται ὁ θησαυρὸς τῆς φιλτάτης ἐλευθερίας του.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἡ σημαία, ὅπου βάνεται εἰς τὰ μπαϊράκια, καὶ παντιέrais τῆς ἑλληνικῆς δημοκρατίας εἶναι ἐν ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους μὲ τρεῖς σταυροὺς ἐπάνω· τὰ δὲ μπαϊράκια καὶ ἡ παντιέrais εἶναι τρίχρσα, ἀπὸ μαῦρον, ἄσπρον καὶ κόκκινον, τὸ κόκκινον ἐπάνω, τὸ ἄσπρον εἰς τὴν μέσην, καὶ τὸ μαῦρον κάτω.¹⁾

Τὸ κόκκινον σημαίνει τὴν αὐτοκρατορικὴν πορφύραν, καὶ αὐτεξουσιότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· τὸ ἐμεταχειρίζοντο οἱ προπάτορές μας ὡς ἔνδυμα πολέμου, θέλοντες νὰ μὴ φαίνωνται αἱ πληγαὶ ὅπου ἔτρεχον αἷμα διὰ νὰ μὴ δειλιῶσιν οἱ στρατιῶται.

»Τὸ ἄσπρον σημαίνει τὴν ἀθωότητα τῆς δικαίας ἡμῶν ἀφορμῆς κατὰ τῆς τυραννίας.

»Τὸ μαῦρον σημαίνει τὸν ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐλευθερίας ἡμῶν θάνατον.

»Ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατιῶται φοροῦν εἰς τὸ κεφάλι περικεφαλαίαν.

»Ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἔχουν μίαν μπαγιωνέταν, τὴν ὁποῖαν φοροῦν εἰς τὴν μέσην των ὡς ἀν χαντζιάρι, καὶ ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἡ παρατάξεως τὴν περνοῦν εἰς τὸ τουφέκι των.

»Τὸ φόρεμα τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν εἶναι τὸ ἡρωϊκόν, μαῦρον ἀντερὶ, ἄσπρον ὑποκάμισον, καὶ κόκκινα χολέβια ἢ κάλτζαις.

»Κάθε Ἕλληνα καὶ Ἕλληνιν, ὁμοίως καὶ κάθε κάτοικος τῆς δημοκρατίας ταύτης πρέπει νὰ φορῇ εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ἢ τὴν σκούφιαν του ἐν παρόμοιον ῥόπαλον καθὼς εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν, γραμμένον ἢ κεντημένον εἰς ἄσπρον πανί,

1) Ἡ τρία αὐτὰ χροῖματα εἶχε καὶ ἡ σημαία τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας πλὴν ἀντὶ τοῦ μαύρου εἶχε τὸ γαλάζιον.

(1) Προσωπικὴν ἀσφάλειαν.

ἢ ἂς εἶναι καὶ ἀπὸ πάφιλον· τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ νὰ γνωρίζονται οἱ ἐλεύθεροι δημοκράται, καὶ ισότιμοι ἀδελφοί.

Η

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΖΩΤΟΥ

Ὁ Ἰακώβος Καζώτος ἐγεννήθη ἐν Διζῶνι τὸ 1720· τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς ἔκαμε παρὰ τοῖς ἰησουΐταις τῆς γενεθλίου του πόλεως, πρὸς συμπλήρωσιν δ' αὐτῶν μετέβη κατόπιν εἰς Παρισίους. Εἰσελθὼν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν, τὸ 1747 διωρίσθη διοικητῆς νήσων τινῶν ἐν Μαρτινίκα· διέμεινεν εἰς τὰς ἀπωτάτας ἐκεῖνας χώρας μέχρι τοῦ 1759 καὶ ἐπανέκαμψεν εἰς Γαλλίαν πτωχύτερος ἢ ὅσον ἦτο ὅταν ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτῆς. Τὴν ἐν Μαρτινίκα περιουσίαν του, συγκροτουμένην ἐκ γαιῶν, δούλων καὶ ἄλλων κινητῶν, παρεχώρησεν εἰς τὸν πατέρα Λαβαλέτ, ἀρχηγὸν τοῦ ἐκεῖσε τμήματος τῶν ἰησουϊτῶν, ὅστις τῷ ἔδωκε τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς συναλλαγματικῶς πληρωτέας παρὰ τοῦ ἐν Παρισίοις τάγματος· ἀλλ' οἱ ἅγιοι πατέρες συνειθισμένοι νὰ λαμβάνωσιν, οὐδέποτε δὲ νὰ δίδωσιν, ἀφῆκαν τὸν Καζώτον νὰ «διαμαρτυρῇ τὰς συναλλαγματικὰς του», καὶ οὕτως ὁ ἀτυχὴς ἀνὴρ ἀπώλεσε τοὺς καρπούς τῆς ἐργασίας ὅλου τοῦ βίου του.

Εὐχαριστημένος ὁ Καζώτος μὲ «τὸ παραπάνω» ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους του διδασκάλους, ἐμνήθη τότε εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐταιρίας τῶν μαρτινιστῶν, τοὺς ὁποίους ὅμως ἐγκατέλιπε κατόπιν, ὅταν εἶδε προσλαμβανόμενα μέλη ἀνθρώπους ἀναξίους τῆς ὑπολήψεώς του.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνεδεικνύετο ἡ ἐλαφρὰ γαλλικὴ φιλολογία, ἡ ἐντὸς μικροῦ διαστήματος χρόνου φθάσασα εἰς τὴν ἀκμήν της· ὁ Καζώτος προσήνεγκεν εἰς ταύτην τὸν ὀβολόν του «διὰ μύθων, ῥόδων καὶ μυθιστορημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται ὁ «Ὀλλιβιέ», ποιή-

μα ἡρωϊκοκωμικόν, καὶ ὁ «Διάβολος ἐρωτευμένος», μυθιστόρημα ἀντάξιον τῶν ἀραβικῶν μυθευμάτων.

Ὅταν ἡ θεὰ ἐλευθερία ἐκάλυψε διὰ τῶν πτερύγων της τὴν Γαλλίαν καὶ οἱ γνήσιοι αὐτῆς ἱεροφάνται ἠνθρωποθύνουν πρὸς δόξαν της, ἐπισκιάσαντες τοὺς ἀρχαίους λάτρας τοῦ Κρόνου ἐν Καρχηδόνι, ὁ πτωχὸς Καζώτος ἀνέβη καὶ αὐτὸς τὰς βαθμίδας τοῦ «φιλανθρωπικοῦ» ἐργαλείου τοῦ Γκιλοτίνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχε κατορθώσει, ἀλλ' ἅπαξ μόνον, νὰ τὸν σώσῃ ἡ ἡρωϊκὴ ἀφοσίωσις τῆς θυγατρὸς του.

Πολὺς λόγος ἐγένετο περὶ προφητείας τινὸς τοῦ Καζώτου, γενομένης τὸ 1788, περὶ ἧς ἔγραψεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς Laharpe. Ἐγένετο πράγματι αὕτη ἡ ὁ Laharpe ἠθέλησε νὰ δείξῃ δι' αὐτῆς, ὅτι ἄφινεν ἐνίοτε εἰς τὰς ὥρας σχολῆς τὴν φαντασίαν του ν' ἀνοίγῃ τὰς πτέρυγας της; περὶ τούτου ἂς μαρτυρήσωσιν ἄλλοι. Ὁ γράψας περὶ αὐτῆς διηγεῖται τὰ πράγματα οὕτω πως.

Τὰς ἀρχὰς τοῦ 1788, ἀκαδημαϊκός τις, μέγας κύριος, ἔδιδε δεῖπνον πολυτελές· οἱ συνδαιτημόνες ἦσαν πολλοὶ καὶ διάφοροι, αὐλικοὶ, ἀκαδημαϊκοί, νομομαθεῖς, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων κλπ. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια οἱ οἶνοι τῆς Malvoisie καὶ τῆς Κωνσταντίας ἐπηύξησαν τὴν εὐθυμίαν τῶν συμποτῶν. Τοὺς χρόνους ἐκείνους εἶχον φθάσει εἰς τὸ σημεῖον, καθ' ὃ τὰ πάντα ἦσαν ἐπιτετραμμένα, ἤρκει ἀπλῶς νὰ προεκάλουν τὸν γέλωτα. Ὁ Σαμφὸρ ἀνέγνω τινὰς τῶν ἐλευθέρων μύθων του καὶ αἱ μεγάλαι κυρίαὶ ἤκουσαν αὐτοὺς λίαν ἀταράχως, χωρὶς νὰ προσφύγωσιν οὐδ' ἅπαξ εἰς τὰ ῥιπίδιά των. Κατόπιν αὐτῶν κατακλυσμὸς ἀστεϊσμῶν ἐπῆλθεν ἐπὶ τῆς θρησκείας ἰδίως· ὁ εἰς ἀπήγγειλε τεμάχιον ἐκ τῆς «Παρθένου», ἕτερος τοὺς φιλοσοφικοὺς ἐκείνους στίχους τοῦ Διδερότου:

Καὶ διὰ τῶν ἐντέρων τοῦ τελευταίου ἱερέως
 Ἄς σφίξωμεν τὸν λαμβόντοῦ τελευταίου βασιλέως·
 καὶ πάντες ἐχειροκροτήθησαν ἐνθουσιωδῶς. Τρίτος τις ἐγείρεται καὶ κρατῶν